

QUINZAINÉ
DIRECTORS' FORTNIGHT
CANNES 2019

SUNDANCE
FILM FESTIVAL
2020

A potem
tańczyliśmy

A potem tańczyliśmy

Reżyseria **Levan Akin**

dramat, romans | 113min.
Szwecja | 2019

W kinach od **25 września 2020**

PR

Weronika Zawadzka

weronika.zawadzka@tongariro.pl

Tel. 501 447 663

Materiały prasowe: <https://media.tongariro.pl/a-potem-tanczyliśmy/>

Dystrybucja

Jakub Mróz

jakub.mroz@tongariro.pl

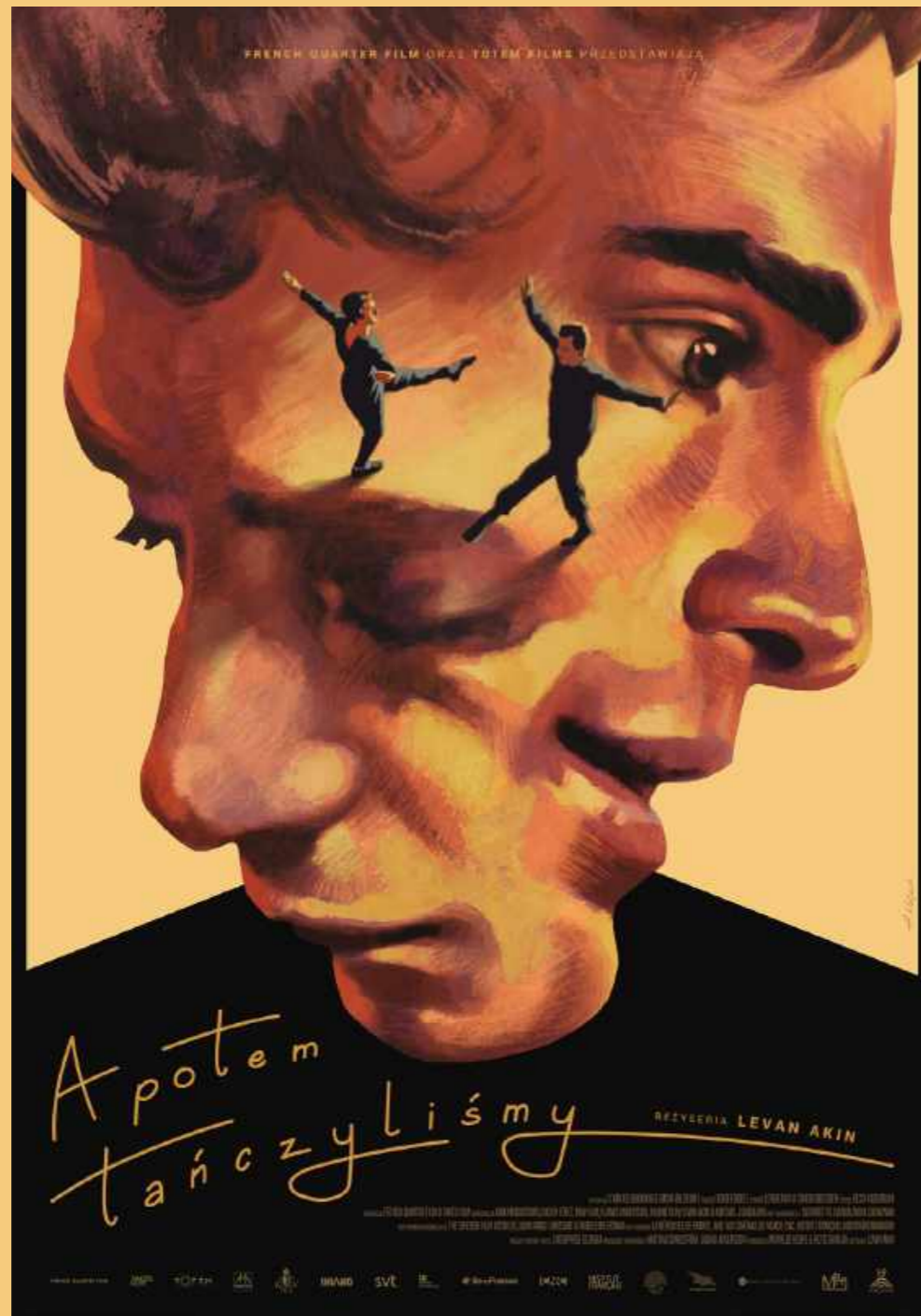
Tel. 515 270 800

A cinematic still from a film showing two young men in profile, facing each other in a warmly lit room. The man on the left has dark, curly hair and is wearing a white tank top. The man on the right has light brown, wavy hair and is wearing a blue polo shirt. They appear to be in a moment of intense conversation or conflict. The background is softly blurred, showing architectural details like a door frame and wall panels.

OPIS

Zakochany w tańcu Merab (Levan Gelbakhiani) od najmłodszych lat trenuje w Gruzińskim Baletcie Narodowym. Jego jedynym marzeniem jest dostanie się do głównego składu, dzięki czemu będzie mógł wyruszyć w tournée i opuścić konserwatywną Gruzję. Kiedy jeden z głównych tancerzy zostaje zwolniony i rozpoczyna się rekrutacja na jego miejsce, ten cel wydaje się być na wyciągnięcie ręki.

W tym czasie do zespołu dołącza nowy tancerz, charyzmatyczny i utalentowany Irakli (Bachi Valishvili), który może stanąć Merabowi na drodze. Wspólne treningi sprawiają, że Irakli staje się nie tylko jego najgroźniejszym rywalem, ale też obiektem pożądania, które może na zawsze przekreślić jego karierę.

Projekt polskiego plakatu **Aleksander Walijewski**

A group of people, including a man in the foreground and several women behind him, are standing in a line against a plain, light-colored wall. They are all wearing dark, long-sleeved clothing. The man in the foreground is looking slightly to his right. The women behind him are looking in various directions, some towards the camera and others away. The lighting is soft and even, creating a calm and somewhat somber atmosphere.

REŻYSER LEVAN AKIN

Levan Akin to szwedzki reżyser, którego filmy często dotyczą tematyki płci i klas społecznych. Ostatnim wyreżyserowanym przez niego filmem jest *THE CIRCLE*, oparty na bestsellerowej książce z gatunku young adult. Wyreżyserował także film fabularny *CERTAIN PEOPLE*, który miał międzynarodową premierę na festiwalu filmowym Tribeca w 2012 roku. Jest również autorem kilku seriali telewizyjnych dla SVT Drama. Najbardziej rozpoznawalnym jest serial *Prawdziwi ludzie* (ang. *REAL HUMANS*). Obecnie Levan Akin kręci nowy serial dla SVT pt. *DOUGH*, którego premiera odbędzie się wiosną 2021 roku.

OD REŻYSERA

W Gruzji istnieją trzy rzeczy, które są uznawane za wzór tradycji gruzińskiej i tożsamości narodowej: Kościół, tradycyjny śpiew polifoniczny i tradycyjny taniec narodowy.

Główny bohater, którego obserwujemy w filmie, ma takie samo imię jak ja i jest tancerzem. Ja również tańczyłem, kiedy byłem młodszy i wyobrażałem sobie, że będę tancerzem w przyszłości.

Przeprowadziłem wywiady z wieloma tancerzami, którzy opowiedzieli mi, jak zachowawcza i surowa była scena gruzińskiego tańca. Zainspirowany tymi opowieściami postanowiłem nakręcić historię o tym otoczeniu. Taniec gruziński reprezentuje w tym filmie „stary świat”, a rozwijająca się miłość dwóch tancerzy - nowy.

Ten film naprawdę pozwolił mi – jako filmowcowi, na powrót do korzeni. Pracowaliśmy w sposób organiczny: prawdziwe życie osób występujących w filmie i to, co obecnie dzieje się w Gruzji miało wpływ całą historię. To jednocześnie opowiadanie o młodych osobach LGBT + i ich zmaganiach, ale także – w większej skali - pokazanie historii i sytuacji Gruzji. Ten film będzie nie tylko bardzo interesującym spojrzeniem w tę część świata, którą przecież zna stosunkowo niewiele osób, ale także o tym, jak ważne jest w życiu bycie wolnym.

WYWIAD Z REŻYSEREM

Pochodzisz z Gruzji, ale mieszkasz w Szwecji. Jak powstał pomysł na ten projekt?

W 2013 roku miałem okazję widzieć jak grupa odważnych ludzi próbowała zorganizować w Tbilisi paradę równości. Zostali oni zaatakowani przez tłum tysięcy wierzących wysłanych przez Cerkiew. Wtedy poczułem, że muszę w jakiś sposób poruszyć ten problem.

Płynność i zmysłowość filmu jest imponująca. Czy w trakcie zdjęć stanęliście przed jakimiś większymi wyzwaniami?

To był pierwszy film reżyserowany w języku gruzińskim i nie byłem na to w ogóle przygotowany.

Pracowałem z wieloma aktorami-amatorami w dostępnych nam lokalizacjach. Wszystko opiera się na prawdziwych historiach, które zebrałem, ale scenariusz ciągle ewoluował. Bardzo często filmowałem głównych bohaterów we własnych, domowych warunkach. Myślę, że dzięki temu się do nich zbliżyłem i sceny były bardziej intymne. Nie było między nami barier, nic nie było wymuszone, wszystko stało się całkowicie naturalne.

Jak wyglądał casting? Czy możesz powiedzieć dlaczego wybrałeś akurat takich aktorów?

W fazie castingowej przeprowadziłem wiele rozmów i spotkałem kilka osób, które pracowały wtedy w branży filmowej. Levana Gelbakhiani, który gra Meraba, widziałem najpierw na Instagramie. Jest tancerzem, więc poprosiłem żeby napisał coś o sobie, a potem przeczytał mi to na spotkaniu. Powoli budowaliśmy relację opartą na zaufaniu, a ja inspirowałem się jego otoczeniem i życiem. Bachiego Valishvili, który gra Irakiego, poznałem na zwykłym castingu, gdzie sprawdzaliśmy go w scenach z Merabem. To była natychmiastowa chemia, na dodatek dowiedzieliśmy się, że tańczył gruziński taniec przez 7 lat!

Czy często wracasz do Gruzji? Co sądzisz o młodym pokoleniu, które tam dorasta?

Z tym projektem wróciłem tam wiele razy. Moi rodzice są częścią gruzińskiej diaspory z Turcji, a ja urodziłem się w Szwecji, więc często powracaliśmy do Tbilisi w czasach ZSRR. Od tego czasu widziałem Gruzję w różnym stanie. Młode pokolenie jest tam teraz jak każde inne na świecie - wszystko jest zglobalizowane, więc dorastają w tej samej popkulturze. Jednak w Gruzji istnieje duża różnica między młodszym a starszym pokoleniem, które żyło jeszcze w ZSRR.

Czy masz wrażenie, że ludzie stają się bardziej tolerancyjni wobec kwestii płci i seksualności na całym świecie?

I tak i nie. Pod wieloma względami wydaje się, że cofamy się w tej kwestii w wielu krajach europejskich. To tylko moja analiza, ale mam wrażenie, że zachodzi coraz większa

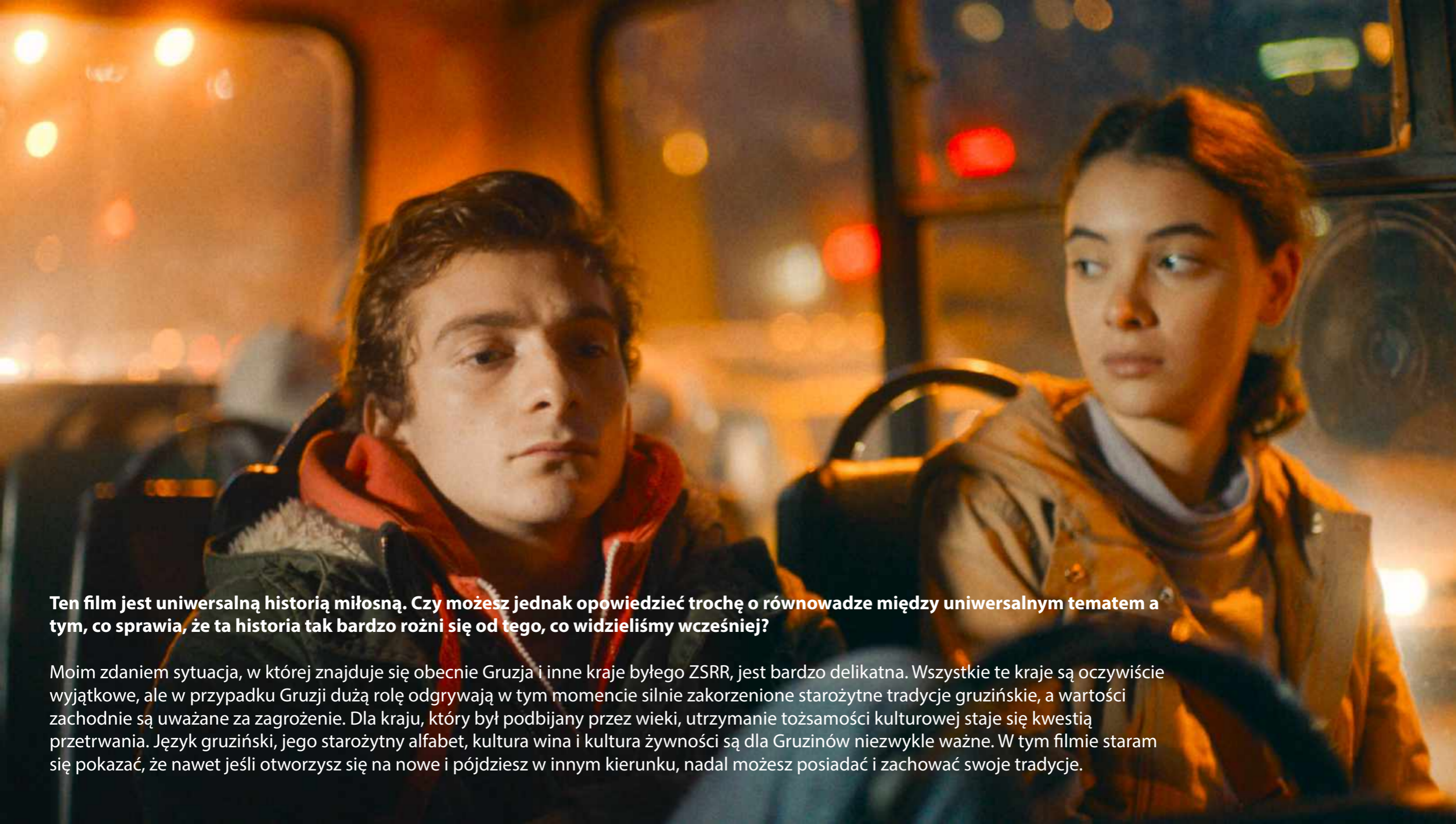
polaryzacja w odniesieniu do tego rodzaju pytań na całym świecie.

Czy możesz nam powiedzieć coś więcej o tradycyjnej gruzińskiej kulturze tańca przedstawionej w filmie? Jak duży udział ma w niej taniec?

Ma on bardzo dużą rolę. Wszystkie dzieci w Gruzji od najmłodszych lat chodzą na lekcje tańca, tak jak być może karate odgrywa dużą rolę w kulturze japońskiej. Pomysł na włączenie gruzińskiego tańca do filmu inspirowany był wywiadem, który przeprowadziłem z pewną gruzińską tancerką. Również moja rodzina uświadomiła mi, jak ważną rolę w gruzińskiej historii i kulturze odgrywa taniec. Oczywiście więc wyborem dla koncepcji filmu było zestawienie tradycyjnego z „nowym” gruzińskim tańcem. Początkowo - dość naiwnie - zwróciliśmy się do prestiżowego zespołu Sukhisvhilebi z pytaniem, czy będzie nas wspierać i pomagać z tancerzami. Natychmiast odpowiedzieli, że homoseksualizm nie istnieje w tańcu gruzińskim i wyprosili nas. Szef tego zespołu skontaktował się następnie z pozostałymi zespołami tanecznymi w Gruzji, by ich przed nami „ostrzec”. To pierwsze spotkanie było jak sabotaż i sprawiło, że nasza praca stała się jeszcze trudniejsza. Musieliśmy pracować w tajemnicy i pod dużą presją, na planie mieliśmy nawet ochroniarzy.

Masz doświadczenie w realizowaniu szwedzkich produkcji. Czym była dla Ciebie praca nad filmem w Gruzji?

To na pewno było interesujące doświadczenie. Zrozumiałem, jak dużo szwedzkich manier posiadam. Któregoś dnia filmowałem późno w nocy i mój skandynawski chłód pękł i na wierzch wyszła moja gruzińska strona - zespół był zachwycony! W Szwecji panuje kultura konsensusu, ale w Gruzji różnica zdań i gwałtowne temperamenty są normą.

Ten film jest uniwersalną historią miłosną. Czy możesz jednak opowiedzieć trochę o równowadze między uniwersalnym tematem a tym, co sprawia, że ta historia tak bardzo różni się od tego, co widzieliśmy wcześniej?

Moim zdaniem sytuacja, w której znajduje się obecnie Gruzja i inne kraje byłego ZSRR, jest bardzo delikatna. Wszystkie te kraje są oczywiście wyjątkowe, ale w przypadku Gruzji dużą rolę odgrywają w tym momencie silnie zakorzenione starożytne tradycje gruzińskie, a wartości zachodnie są uważane za zagrożenie. Dla kraju, który był podbijany przez wieki, utrzymanie tożsamości kulturowej staje się kwestią przetrwania. Język gruziński, jego starożytny alfabet, kultura wina i kultura żywności są dla Gruzinów niezwykle ważne. W tym filmie staram się pokazać, że nawet jeśli otworzysz się na nowe i pójdziesz w innym kierunku, nadal możesz posiadać i zachować swoje tradycje.

OBSADA

Levan Gelbakhiani - Merab
Bachi Valishvili - Irakli
Ana Javakishvili – Mary

EKIPA

Reżyseria	Levan Akin
Producent	Mathilde Dedye, Keti Danelia
Zdjęcia	Lisabi Fridell
Montaż	Levan Akin, Simon Carlgren
Muzyka	Zviad Mgebry & Ben Wheeler
Scenografia	Teo Baramidze
Dźwięk	Beso Kacharava
Kostiumy	Nini Jincharadze
Producenci	French Quarter Film & Takes Film
Koprodukcja	Film AB, Inland Film AB, AMA Productions
Współpraca	Sveriges Television
Wsparcie	The Swedish Film Institute
Przy pomocy	La Région Île-De-France
Sprzedaż	Totem Films